

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **K. F. T.**, zast. JUDr. Sylvou Rychtalíkovou, advokátkou se sídlem Kodaňská 521/57, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, a **II) Honební společenstvo Kojetín – Vlkáň**, se sídlem Radonice č. p. 230, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 12. 2012, č. j. 15 A 25/2011 – 133,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Kadaň, odboru životního prostředí, ze dne 24. 3. 2006, č. j. ŽP-4081/05/06-K, byla uznána společenstevní honitba Kojetín – Vlkáň s tím, že držitelem honitby je Honební společenstvo Kojetín. Žalovaný Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, svým rozhodnutím ze dne 25. 9. 2006, zn. 503/55038/06/ZPZ/Hu, změnil rozhodnutí městského úřadu tak, že doplnil výrok rozhodnutí městského úřadu o další pozemky, které se k honitbě přičleňují, a doplnil i výčet všech pozemků přičleněných k honitbě.

[2] Citované rozhodnutí žalovaného napadla žalobou právní předchůdkyně žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten ji rozsudkem ze dne 27. 2. 2008, č. j. 15 Ca 282/2006 - 47, zamítl. Krajský soud se ve svém rozhodnutí mimo jiné neztotožnil se žalobním tvrzením, že návrh na uznání honitby a návrh na registraci honebního společenstva

neměl předepsané náležitosti. Jakkoliv byl totiž sám návrh nevhodně formulován a nebylo z něj jasné, v jakém postavení vystupuje jeden z členů přípravného výboru honebního společenstva Ing. J. G., z dalších podkladů správního spisu bylo zřejmé, že Ing. J. G. nevystupuje za sebe, ale za Pozemkový Fond České republiky.

[3] Toto rozhodnutí krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti právní předchůdkyně žalobce svým rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 38/2008 – 110. Přestože se Nejvyšší správní soud s krajským soudem ztotožnil v hodnocení většiny žalobních námitek, ve dvou případech dal žalobě zapravdu. Dospěl totiž k závěru, že rozsudek krajského soudu byl zčásti nepřezkoumatelný a že krajský soud nesprávně vyhodnotil postavení Ing. J. G. v řízení o uznání společenstevní honitby Kojetín – Vlkáň.

[4] Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, věc znovu posoudil a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Důvodem mu pro to byla ta skutečnost, že v řízení o uznání společenstevní honitby Kojetín – Vlkáň vystupoval Ing. J. G. ve dvojnásobném postavení: jako zmocněnec oprávněný jednat jménem přípravného výboru Honebního společenstva Kojetín, ale také jako pověřený pracovník Pozemkového fondu ČR. Členem přípravného výboru, stejně jako navrhovatelem uznání honitby, nemohl být Ing. J. G. sám za sebe, neboť nebyl vlastníkem honebních pozemků, na nichž měla být honitba uznána. Návrh na uznání honitby tak mohl podat pouze jménem Pozemkového fondu ČR, který tyto pozemky spravoval. Že Ing. J. G. jednal jménem Pozemkového fondu ČR, není ovšem z návrhu patrné, neboť na návrhu není o Pozemkovém fondu ČR ani zmínka. Návrh tedy nesplňoval zákonné požadavky a správní orgány neměly dostatečnou oporu ve správním spisu pro to, aby bez dalšího považovaly úkony Ing. J. G. za úkony Pozemkového fondu ČR.

[5] Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu nyní žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Stěžovatel ve své včasné kasační stížnosti uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

[7] Stěžovatel namítá, že veškeré úkony Ing. J. G. je třeba vnímat v kontextu plné moci udělené mu pro řízení Pozemkovým fondem ČR. Také ze zápisu z ustavující valné hromady honebního společenstva plyne, že Ing. J. G. jednal za Pozemkový fond ČR, neboť prezenční listinu podepsal za Pozemkový fond ČR, což odpovídá také údajům o vlastnictví pozemků, které se měly stát součástí honitby. Zjištění, že Ing. J. G. důsledně neuváděl, že nejedná za sebe, ale za Pozemkový fond ČR, nemůže zpochybnit skutečnost, že návrh na uznání honitby podali v souladu se zákonem vlastníci honebních pozemků.

[8] Posouzení věci ze strany soudu stěžovatel považuje za příliš přísné a formalistické, navíc pro něj není opora v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Žalobce a osoba zúčastněná na řízení II) svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužili. Osoba zúčastněná na řízení I) se ve svém vyjádření plně ztotožnila se stěžovatelem a uplatnila v zásadě stejnou argumentaci jako on. Všechny úkony Ing. J. G. je dle jejího mínění třeba

pokračování

považovat za jednání Pozemkového fondu ČR, což plyne z pověření a jiných listin založených do správního spisu. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

IV. 1 Přípustnost kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přípustnost kasační stížnosti, neboť stěžovatel napadá rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí Nejvyšší správní soud zrušil.

[11] Zruší-li Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, zaváže jej současně svým právním názorem pro další postup či rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Závazným právním názorem se rozumí ve zrušujícím rozsudku vyjádřený závěr o aplikaci a interpretaci práva, jež bylo nebo mělo být užito v rozhodované věci a jímž se soud zabýval ke kasačním námitkám, nebo jímž se zabýval nad jejich rámeček v mezích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[12] Možnost účastníků řízení napadnout nové rozhodnutí krajského soudu je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti *rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti ovšem platí výjimky zejména pro ty případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí (blíže viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publikované pod č. 2365/2011 Sb. NSS). Význam § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. lze tedy obecně popsat tak, že omezuje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným.*

[13] Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, byla by jeho kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná zejména v případě, kdy by tento účastník brojil proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku. V této souvislosti lze vyslovit, že kasační stížnost jiného účastníka řízení než toho účastníka řízení, který podával první kasační stížnost v téže věci, zpravidla nebude opakovaná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Brojil-li by však jiný účastník řízení v druhé kasační stížnosti proti závěrům Nejvyššího správního soudu vysloveným dříve v téže věci či závěrům krajského soudu vysloveným v důsledku rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, musel by Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2013, č. j. 8 As 75/2010 – 165).

[14] Ve svém předchozím rozsudku č. j. 9 As 38/2008 – 110 se Nejvyšší správní soud mimo jiné vyslovil i k otázce oprávnění Ing. J. G. být navrhovatelem v řízení o uznání společenstevní honitby Kojetín – Vlkáň. Podle tohoto rozsudku Ing. J. G. vystupoval ve dvojím postavení, krajský soud ovšem ve svém hodnocení vyšel výhradně ze skutečnosti zakládající jeho oprávnění jednat jménem Pozemkového fondu ČR. Proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil s tím, že bude nezbytné, aby krajský soud v dalším řízení své nesprávné právní závěry opravil a rovněž opětovně posoudil, jaký budou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu a postupu, který mu předcházel. Nejvyšší správní soud vlastní oprávnění Ing. J. G. neřešil a

hodnocení této otázky výslovně přenechal krajskému soudu. Kasační stížnost směřující proti novému posouzení věci krajským soudem je tudíž přípustná.

IV. 2 Důvodnost kasační stížnosti

[15] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Jak je patrné z výše shrnuté argumentace, v projednávané věci je mezi stěžovatelem a žalobcem sporné, zda návrh na uznání honitby Kojetín – Vlkáň splňoval zákonem stanovené požadavky. Pokud by návrh tyto požadavky splňoval, žalovaný mohl o návrhu rozhodnout a honitbu zapsat. V opačném případě měl žalovaný navrhovatele vyzvat k odstranění vad.

[18] Zákon č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tj. do 31. 12. 2007), stanoví:

§ 18 odst. 1: Návrh na uznání honitby podává vlastník honebních pozemků nebo přípravný výbor honebního společenstva (§ 19 odst. 4) orgánu státní správy myslivosti. Splňuje-li návrh podmínky stanovené v § 17 tohoto zákona, musí orgán státní správy myslivosti vydat rozhodnutí o uznání honitby.

§ 19 odst. 4: Návrh na registraci honebního společenstva spolu s návrhem na uznání společenstevní honitby podávají alespoň dva vlastníci honebních pozemků, kteří dosáhli věku 18 let, (dále jen „přípravný výbor“). Návrh podepíší členové přípravného výboru a uvedou svoje jména a příjmení, rodná čísla a bydliště. Dále uvedou, kdo z členů je zmocněncem oprávněným jednat jejich jménem. Podpisy členů přípravného výboru musí být úředně ověřeny.

§ 20 odst. 1: Návrh na registraci se podává příslušnému orgánu státní správy myslivosti. Nemá-li návrh na registraci předepsané náležitosti anebo jsou-li údaje v něm neúplné nebo nepřesné, orgán státní správy myslivosti na to přípravný výbor bezodkladně, nejpozději do 5 dnů od doručení návrhu, upozorní s tím, že nebudou-li tyto vady ve stanovené lhůtě odstraněny, řízení bude zastaveno.

[19] Stěžovatel své námitky opírá o skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu, konkrétně pověření Ing. J. G. jednat jménem Pozemkového fondu ČR, jeho podpis u člena „PF ČR“ na prezenční listině ustavující valné hromady Honebního společenstva Kojetín, stejně tak jako razítko Pozemkového fondu ČR u podpisu Ing. J. G. na listině nazvané *soublas vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu*. Opomíná však, že Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek krajského soudu právě i z toho důvodu, že krajský soud dospěl k závěru o bezvadnosti návrhu na uznání honitby Kojetín – Vlkáň výhradně na základě těchto skutečností.

[20] Pokud skutečnosti uvedené v předchozím odstavci nemohly být jedinou oporou pro úvahu krajského soudu v předchozím řízení, z povahy věci nemohou dostačovat ani v nynějším. Krajský soud správně uvedl, že Ing. J. G. nesplňuje podmínky, aby mohl být členem honebního společenstva, případně samotného honebního společenstva, protože není vlastníkem honebního pozemku. Z návrhu na uznání společenstevní honitby Kojetín – Vlkáň není nijak patrné, že by Ing. J. G. jednal jménem Pozemkového fondu ČR. Naopak, Ing. J. G. v návrhu na uznání honitby i v *soublasu vlastníka honebních pozemků s členstvím v honebním společenstvu* uvedl vlastní údaje (rodné číslo, bydliště). Stěžovatel má sice pravdu, že na druhé jmenované listině se nachází i razítko Pozemkového fondu ČR, to je ovšem skutečnost, které si byl krajský soud vědom již v předchozím řízení (str. 6 rozsudku č. j. 15 Ca 282/2006 – 47) a kterou Nejvyšší správní soud již hodnotil.

pokračování

[21] Za posouzení náležitostí návrhu na uznání honitby je prvotně odpovědný příslušný orgán státní správy myslivosti, případně odvolací správní orgán v řízení o odvolání. V projednávané věci ze samotného návrhu na uznání honitby neplyne, že by Ing. J. G. jednal za někoho jiného. Správní spis oproti tomu obsahuje listiny, které jsou buďto v tomto ohledu rozporné (uvedení vlastních údajů s razítkem Pozemkového fondu ČR), nebo nasvědčují tomu, že Ing. J. G. jednal za Pozemkový fond ČR (prezenční listina se členem „PF ČR“). Krajský soud za těchto okolností zcela v mezích předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že s ohledem na ostatní listiny založené ve správním spisu nelze bez dalšího určit, kdo je v dané věci navrhovatelem – zda Ing. J. G. nebo Pozemkový fond ČR.

[22] Krajský soud není povinen za správní orgány napravovat nedostatky žalobou napadených rozhodnutí. Protože v řízení o žalobě nevyšly najevo další skutečnosti, které by objasnily, zda Ing. J. G. jednal při podání návrhu na uznání honitby Kojetín – Vlkaň za sebe, nebo za Pozemkový fond ČR, dospěl krajský soud ke správnému závěru, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje doplnění. Za takového stavu věci bylo namíste rozhodnutí žalovaného zrušit [srov. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

V. Závěr

[23] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke dni 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 22 odst. 1 tohoto zákona vstoupila Česká republika do všech práv a povinností Pozemkového fondu České republiky, včetně práv a povinností ze správních nebo soudních řízení, jejichž účastníkem byl Pozemkový fond České republiky. K výkonu těchto práv a povinností je příslušný Státní pozemkový úřad. Na Státní pozemkový úřad tak v tomto řízení o kasační stížnosti přešlo postavení osoby zúčastněné na řízení, které do 31. 12. 2012 svědčilo Pozemkovému fondu České republiky.

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; ve věci úspěšný žalobce v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevynaložil, právo na náhradu nákladů řízení taktéž nemá. Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, nemohly jim tedy s plněním této povinnosti vzniknout náklady (§ 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu